

maade, som jeg i alt Fald i flere forekom-
mende Tilfælde, efter Sagernes Bessaffenhed,
netop vilde ansee for den rigtigste; thi „en lille
Rigsdag, fremgaaet af indirecte Valg“ ville
vi jo dog ikke have. Men jeg maa derhos
bede bemærket, at, for at den ærede Taler
Sætning skulde holde Stik, maatte vi være en
blot raadgivende Forsamling; ellers er Tan-
ken ffjæv. Nu sidde vi ikke i Noeskilde eller
i Viborg, men i Kjøbenhavn; vi sidde her
ikke som raadgivende Provindstalskander, men
som den danske lovgivende Rigsdags Folkething,
og Raisonnementet træffer derfor slet ikke. Jeg
har anseet det fornødent at modstige den om-
talte Uttring, fordi den er af det Slags Ord,
som, een Gang henkastede, let kunne finde Ind-
gang, og efter min Mening gjøre Skade;
men jeg skal iøvrigt og tillade mig at gjøre
den samme ærede Rigsdagsmand opmærksom
paa, at jeg ikke ubetinget har talt for umid-
delbar Henviisning til et Udvalg, men har
sluttet mig til ham, forsaavidt jeg har
erkjendt, at i dette Tilfælde efter de for-
håandenværende Omstændigheder ikke Lidet
kunde tale for at henvise Budget-Sagen til
Afdelingerne for derefter at danne et Udvalg
deels ved Afdelingsvalg og deels ved frit Valg
i Forsamlingen. Det forekommer mig, at den
ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Di-
strict (David) klarligt har godtgjort, at vi
snarere ville spille end vinde Tid ved at be-
gynde med at foretage Finantsfagen til første
Behandling her i Salen, især med Hensyn til
den store Concurrence til at tage Ordet, som
af forskjellige Hensyn muligt vilde gjøre sig
gjældende; men jeg beder derhos fastholdt, at,

ffjøndt Tiden er kostbar, er den første Opgave
dog ikke den, at vi spare Tid, men at vi an-
vende Tiden godt. Forøvrigt maa jeg takke
den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts
2det District (Tscherning) for den Rebebonhed,
han har yttret til i denne Sal at virke for
Haandhøvelsen af Minoritetens Ret. Men
jeg troer ikke, at vi, for at Minoriteten kan
komme til sin Ret, just behøve at betræde den
Bei, som det ærede Medlem har paavist. Jeg
troer det ikke, netop i Tillid til Majoriteten;
thi det vilde være en slet Majoritet — en Ma-
joritet, der ei fortjente at være det — som
ikke vidste at anerkjende Minoritetens Ret i en
parlamentariff Forsamling. Men Ordet er dog
Minoritetens bedste Ret (Hør!), og den Ret
vil den vide at benytte; det skylder den sin
Samvittighed, sine Vælgere og Folket. Og,
naar den ærede Taler har henviist til Engel-
länderen Joseph Humes Exempel, da kjen-
der ogsaa jeg hans politiffe Færd, men jeg tvivler
paa, at han skylder den betydningsfulde Rolle,
han har spillet i Englands Parlament, dertil,
at man i Parlamentet har gennemført de
Ideer, for hvilke den ærede Taler især har
taget Ordet; thi Majoriteten i det engelske
Parlament er en dygtig Majoritet, med Die
for sunde og rigtige parlamentariffe Principer.
Joseph Humes Talenter og Kundskabsffylde
vilde have vidst at gjøre sig gjældende, hvilke
Regler der end fulgtes ved Redsættelsen af
Comiteer; og Majoriteten vilde vide at vurdere
hans Dygtighed, og vilde sige sig selv, at den
Mand, ffjøndt han var i Minoriteten, vel for-
tjente i Sager, hvori hans Indffigter kunde
stifte størst Nytte, at optages i Comiteerne.